

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการพัฒนา นักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ ใช้วิธีการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินการวิจัย 5 ขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสาร ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดกรอบแนวคิด รูปแบบการพัฒนา นักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 2 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

พัฒนาแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (SDLR Scale)

ขั้นตอนที่ 3 สํารวจระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาล จากวิทยาลัยพยาบาล 32 สถาบันทุกภูมิภาคของประเทศ

ขั้นตอนที่ 4 สร้างรูปแบบการพัฒนา นักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

ส่วนที่ 1 นำผลการสำรวจความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลมาเป็นบริบทในการสร้างรูปแบบ

ส่วนที่ 2 สร้างโปรแกรมการฝึกอบรมนักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

ส่วนที่ 3 วางแผนเตรียมการและกำหนดเป้าหมายในการพัฒนา นักศึกษาพยาบาล

ส่วนที่ 4 เลือกวิธีการอบรม และสร้างเสริมประสบการณ์การเรียนรู้นอกชั้นเรียน

ขั้นตอนที่ 5 ศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบโดยการทดลองใช้รูปแบบการพัฒนา นักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 6 ประเมินผลการเรียนรู้และประเมินรูปแบบการพัฒนา นักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ในชั้นสำรวจความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ผู้วิจัยใช้ประชากรคือ นักศึกษาพยาบาลปีที่ 4 หลักสูตรพยาบาลศาสตร์ สังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข จาก 32 วิทยาลัยพยาบาล มีสถานที่ตั้งกระจายอยู่ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศไทย (รายละเอียดแสดงในภาคผนวก ข) สาเหตุที่ใช้ นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 เป็นประชากร เนื่องจากการศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการทราบระดับความพร้อมของนักศึกษาพยาบาลซึ่งจะสำเร็จสู่การเป็นพยาบาลวิชาชีพ นอกจากนี้ นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 ผ่านการเรียนการสอน ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมาแล้วระยะหนึ่ง และสามารถดำเนินกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบกับมีวุฒิภาวะเพียงพอที่จะดำเนินกิจกรรมเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ได้และนักศึกษากำลังจะเป็นผู้ใหญ่ที่จะสำเร็จการศึกษาเป็นบัณฑิตออกไปประกอบอาชีพให้บริการพยาบาล และเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกอบวิชาชีพขององค์การวิชาชีพการพยาบาลตาม พรบ. วิชาชีพ

กลุ่มตัวอย่าง

ในชั้นทดลองใช้รูปแบบกิจกรรมส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ผู้วิจัยได้เลือกทดลองในวิทยาลัยเครือข่ายภาคกลาง 1 โดยกลุ่มทดลองเลือกกำหนดเป็นวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนพรัตน์วชิระ และเลือกวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนลบุรีเป็นกลุ่มควบคุม โดยมีเหตุผลสนับสนุนดังนี้

เหตุผลที่เลือก วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนพรัตน์วชิระ และวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนลบุรี เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองเนื่องจาก

1. วิทยาลัยทั้ง 2 อยู่ในเครือข่ายเดียวกัน คือ เครือข่ายภาคกลาง 1 นอกจากนี้ยังมีรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ในการจัดการศึกษาพยาบาลดังนี้

1.1 ขนาดของวิทยาลัย วิทยาลัยทั้ง 2 ต่างเป็นวิทยาลัยขนาดกลาง

1.2 หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ใช้หลักสูตรพยาบาลศาสตร์บัณฑิต การเรียนภาคปฏิบัติ นักศึกษาฝึกปฏิบัติการพยาบาลในโรงพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ในบริเวณเดียวกับที่ตั้งของวิทยาลัยพยาบาล และโรงพยาบาลที่ใช้สอนภาคปฏิบัติต่างเป็นโรงพยาบาลที่เข้าโครงการรับรองคุณภาพโรงพยาบาล (HA)

1.3 ระบบอาจารย์ที่ปรึกษา มีอาจารย์ที่ปรึกษาด้านกิจการ นิสิตนักศึกษา และมีอาจารย์ที่ปรึกษาประจำตัวนักศึกษา อาจารย์อาวุโส 1:2 อาจารย์ประจำ 1:5

1.4 เพื่อน การมีสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อน นักศึกษาอยู่ในหอพักที่วิทยาลัยจัดให้นักศึกษาปกครองตนเองโดยมีธรรมนูญหอพัก

1.5 การเข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมทั้งที่เป็นกิจกรรมที่วิทยาลัยจัดให้ และนักศึกษาเป็นผู้จัดเอง โดยความสมัครใจในการเข้าร่วมกิจกรรมแต่ละกิจกรรม

1.6 จำนวนนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีจำนวนใกล้เคียงกันคือ นักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นพรัตน์วชิระ จำนวน 49 คน วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชลบุรี จำนวน 54 คน

2. สภาพความเป็นอยู่ของนักศึกษาพยาบาล นักศึกษาอาศัยรวมกันในหอพักของวิทยาลัย การกำหนดให้วิทยาลัยที่เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม อยู่คนละที่กัน เพื่อป้องกันการเลือนไหลของข้อมูล นักศึกษาภายในหอพักเดียวกันจะมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งจะทำให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมสามารถถ่ายทอดถึงกันได้ ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถทดลองในวิทยาลัยเดียวกันได้

นอกจากนี้ผู้วิจัยเป็นอาจารย์ประจำในวิทยาลัยที่ทำการทดลองได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีทั้งทีมอาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ผู้เฝ้าคนหอดูผู้ป่วยโรงพยาบาลนพรัตน์ราชธานีและวชิรพยาบาล ผู้วิจัยพบว่าการวิจัยครั้งนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนานักศึกษาพยาบาลของวิทยาลัยอีกด้วย

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยทั้ง 6 ขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสารกรอบแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยศึกษาและวิเคราะห์กรอบแนวคิดที่มาของการส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลประกอบด้วย

1. ศึกษา พรบ. วิชาชีพรพยาบาลและการผดุงครรภ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2540

หลักสูตรการจัดการเรียนการสอนพยาบาลศาสตร์ การพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา (ยุทธศาสตร์การประกันคุณภาพการศึกษา สถาบันพระบรมราชชนก, 2540) การปฏิรูปการศึกษา (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542)

2. ความก้าวหน้าของนวัตกรรมการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในต่างประเทศ (รายละเอียดแสดงในแผนภูมิที่ 4.2) ศึกษาบริบทการพัฒนาพยาบาลในประเทศไทย ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลมาใช้เป็นแนวทางกำหนดกรอบแนวคิดในการพัฒนารูปแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

3. แนวทางการพัฒนาลักษณะของผู้เรียน ทฤษฎีการพัฒนานิสิตนักศึกษาของ ชิกเคอริง และ โรเซอ์ (Chickering and Reisser, 1993) แนวคิดองค์ประกอบของสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนานักศึกษา ทฤษฎีของเอสติน (Astin, 1991)

4. ทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของโนลส์ (Knowles, 1975, 1980)

5. แนวคิดรวบยอดและความเชื่อของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของเฮมสตราและบรอกคัท (Hiemstra and Brockett, 1994)

6. สาระสำคัญและการเปลี่ยนแปลงของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของ เจอร์สเนอร์ (Gerstner, 1990)

7. แนวคิดการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของการ์ริสัน (Garrison, 1997)

8. แนวคิดองค์ประกอบของความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของพยาบาลของฟิชเชอร์ คิงส์ และแทค (Fisher King and Tague, 2001)

9. แนวคิดการจัดการตนเองในการเรียนรู้ของแคนดี้ (Candy, 1991)

10. แนวคิดการพัฒนาทักษะในการแสวงหาความรู้ของลาสลีย์และเบสท์ (Lashley and Best, 2001) และแนวคิดยุทธศาสตร์การเรียนรู้ในสถาบันการศึกษาของ ประเวศ วะสี (2543)

ขั้นตอนที่ 2 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. พัฒนาเครื่องมือวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

เพื่อศึกษาระดับความพร้อมของนักศึกษาพยาบาล ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (SDLR) ที่ใช้ในการวิจัยซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ได้แก่แบบวัดระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-directed Learning Readiness Scale) สำหรับนักศึกษาพยาบาล ซึ่งพัฒนาจากแบบวัดของฟิชเชอร์ คิงส์ และแทค (Fisher, King and Tague, 2001) จำนวน 42 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ

องค์ประกอบด้านการจัดการตนเอง (Self-management) จำนวน 13 ข้อ

องค์ประกอบด้านความปรารถนาต่อการเรียนรู้ (The desire for learning) จำนวน 14 ข้อ

องค์ประกอบด้านการควบคุมตนเอง (The self-control) จำนวน 15 ข้อ

ลักษณะของแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self – directed Learning Readiness Scale) 5 ระดับ มีความหมายตามลำดับดังนี้

ระดับ 1 หมายความว่า นักศึกษาพยาบาลประเมินตนเองว่ามีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ในระดับน้อยที่สุด หรือไม่เคยเป็นเช่นนั้นเลย

ระดับ 2 หมายความว่า นักศึกษาพยาบาลประเมินตนเองว่า มีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ในระดับน้อย

ระดับ 3 หมายความว่า นักศึกษาพยาบาลประเมินตนเองว่า มีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง บางครั้งบางครั้งในระดัปลานกลาง

ระดับ 4 หมายความว่า นักศึกษาพยาบาลประเมินตนเองว่า มีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง บ่อยหรือในระดับมาก

ระดับ 5 หมายความว่า นักศึกษาพยาบาลประเมินตนเองว่า มีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ในระดับมากที่สุด

ตอนที่ 2 เป็นคำถามให้เลือกและให้จัดลำดับโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นคำถามให้
เลือกตอบ

2. อันดับของการใช้บริการแหล่งอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ของนักศึกษา
โดยเลือกจัดอันดับจากข้อมูลที่กำหนดให้

2. เกณฑ์การแบ่งระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาล แบ่งตามบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อการทดลอง

ในการแบ่งระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาล ผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินตนเองของนักศึกษาพยาบาล มาพิจารณาแบ่งกลุ่มโดยผู้วิจัยได้พิจารณาแบ่งกลุ่มตามระดับความพร้อม (The degree of SDLR) ตามบรรทัดฐาน (Norm) ของนักศึกษาพยาบาล สังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข โดยผู้วิจัยแบ่งระดับความพร้อมออกเป็น 3 ระดับดังนี้

ตารางที่ 2 ความหมายในการแบ่งระดับความพร้อม ของนักศึกษาพยาบาลเพื่อการทดลอง

ระดับของ ความพร้อม	คะแนนเฉลี่ยการ ประเมินตนเอง	ความหมายในการแบ่งระดับความพร้อม (SDLR) ของนักศึกษาพยาบาลเพื่อการทดลอง
ต่ำ	1.00 – 3.39	นักศึกษาพยาบาลมีความพร้อมในระดับที่ต้องมีการปรับปรุงและพัฒนา จำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมความพร้อมให้มีระดับเพิ่มขึ้นเพียงพอที่จะ สามารถเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง รวมทั้งสามารถผ่านเกณฑ์การ ประเมินผลสัมฤทธิ์ โดยอาจารย์ที่ปรึกษาหรือผู้สอนให้การติดตาม ดูแล เป็นพิเศษ ควรเข้าถึงผู้เรียนเป็นรายบุคคล ปลูกฝังความรับผิดชอบพัฒนา ผู้เรียนให้มีทัศนคติ ความสามารถ บุคลิกลักษณะนิสัย ตลอดจนการ ปรับตัวในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองด้วยการกระตุ้น เสริมแรงใน กำลังใจ ใช้โปรแกรมคู่มือกิจกรรมส่งเสริมความพร้อมเป็นกลยุทธ์พื้นฐาน ในการพัฒนา สนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ ความรู้ ทักษะ และทัศนคติไปสู่การแก้ปัญหาในสถานการณ์ใหม่ได้
ปานกลาง	3.40 – 4.00	นักศึกษาพยาบาลมีความพร้อมในระดับปานกลาง ส่งเสริมและพัฒนา ความสามารถให้มีระดับความพร้อมเพิ่มขึ้นตามสภาพแวดล้อมที่ เหมาะสม โดยได้รับการกระตุ้นจากอาจารย์และเพื่อน ด้วยวิธีการศึกษา จากโปรแกรมคู่มือส่งเสริมความพร้อมและสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวก สะดวกในการเรียนรู้ที่เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา กระตุ้น แลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์จากเพื่อน โดยอาจารย์ที่ปรึกษาและ อาจารย์ผู้สอนติดตามผู้เรียน ส่งเสริมความสามารถในการคิดวิเคราะห์ แก้ปัญหาทั้งในชีวิตประจำวันและปัญหาจากการฝึกปฏิบัติในวิชาชีพ พยาบาลเป็นกลุ่มย่อย โดยติดตามการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของ นักศึกษาพยาบาลเป็นระยะ ๆ
สูง	4.01 – 5.00	นักศึกษาพยาบาลมีความพร้อมในระดับมากสามารถชี้นำตนเองได้ วิธีการ ส่งเสริมความพร้อม ใช้การอบรมโดยใช้โปรแกรมคู่มือส่งเสริมความพร้อม เป็นเครื่องมือหรือเป็นแผนที่นำทางไปสู่การคิดวิเคราะห์สร้างนวัตกรรม ใหม่ๆ เพื่อพัฒนาสมรรถนะในการเรียนรู้ อาจารย์ที่ปรึกษายังคงส่งเสริมให้ ผู้เรียนรักษาระดับความพร้อมอย่างต่อเนื่องเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการ เรียนรู้และปลูกฝังให้มีทัศนคติ ความสามารถและบุคลิกลักษณะนิสัยการ เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง พัฒนาบุคลิกลักษณะนิสัยในการเรียนรู้ตลอดชีวิต เชื่อมโยงความรู้และพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์แก้ปัญหาเพื่อ พัฒนาคุณภาพการพยาบาลที่ให้บริการแก่ปัจเจกบุคคล ชุมชนและสังคม ต่อไปข้างหน้า

3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ตลอดจนความชัดเจนของภาษาที่ใช้ ตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 9 ท่าน (รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ แสดงในภาคผนวก ก)

2. นำเครื่องมือที่ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบมาปรับปรุง ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จังหวัดนนทบุรี (วิทยาเขต วพบ. ศรีรัษฎา) จำนวน 49 คน ที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาความเที่ยง (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่า $R = .914$ ความน่าเชื่อถือของเครื่องมืออยู่ในเกณฑ์ที่เชื่อถือได้ ผู้วิจัยนำไปใช้สำรวจความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ประชากร กลุ่มตัวอย่าง (รายละเอียดแสดงในภาคผนวก จ)

ตารางที่ 3 จำนวนประชากรและคำตอบที่สมบูรณ์ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2546 วิทยาลัยพยาบาล ลังกัดสถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข

ลำดับที่	สถาบัน	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง	คำตอบที่ สมบูรณ์
1	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี กรุงเทพ	55	53
2	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นพรัตน์วชิระ	49	49
3	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จังหวัดนนทบุรี	77	77
4	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี	69	61
5	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จักรีราช	49	39
6	วิทยาลัยพยาบาลพระจอมเกล้าเพชรบุรี	69	42
7	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุพรรณบุรี	50	39
8	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สระบุรี	66	50
9	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พระพุทธบาท	63	55
10	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชัยนาท	68	58
11	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชลบุรี	54	53
12	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จันทบุรี	60	53
13	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พะเยา	71	55

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลำดับที่	สถาบัน	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง	คำตอบที่ สมบูรณ์
14	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ลำปาง	99	94
15	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่	49	49
16	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พุทธชินราช	86	50
17	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครสวรรค์	67	37
18	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สวรรค์ประชารักษ์	63	47
19	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุตรดิตถ์	66	60
20	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครราชสีมา	73	60
21	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สรรพสิทธิประสงค์	70	53
22	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ศรีมหาสารคาม	68	67
23	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุตรธานี	69	62
24	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุรินทร์	41	39
25	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครพนม	49	46
26	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ขอนแก่น	53	53
27	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สงขลา	63	49
28	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี	67	46
29	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครศรีธรรมราช	39	39
30	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นราธิวาส	50	50
31	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ตรัง	48	48
32	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ยะลา	37	37
รวม		1,957	1,670

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลในช่วงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ตอบข้อมูลได้สมบูรณ์ จำนวน 1,670 คน คิดเป็นร้อยละ 85.33 ของประชากรทั้งหมด

ขั้นตอนที่ 3 สํารวจความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนําดตนเองของนักศึกษาพยาบาล

หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต

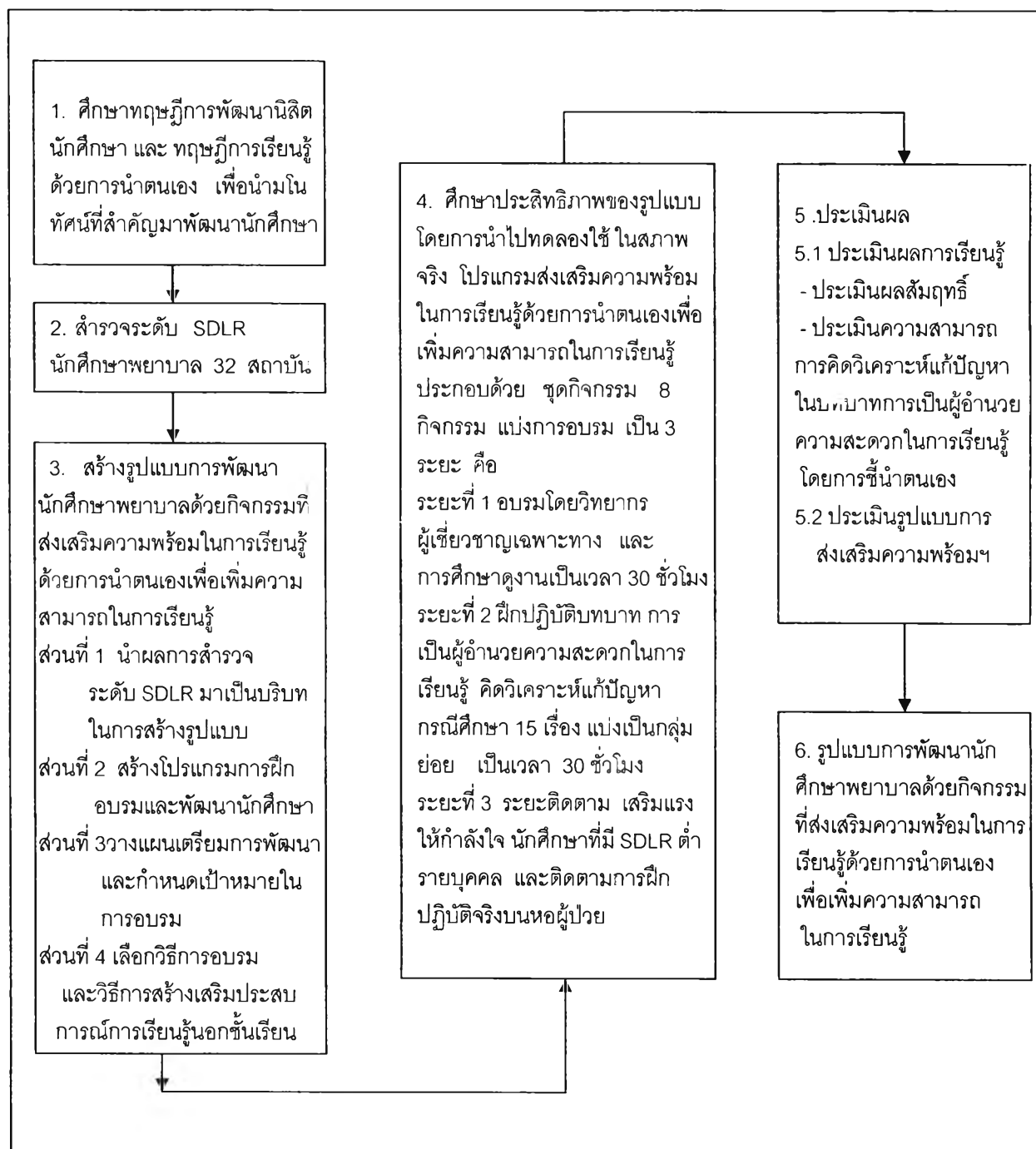
สํารวจความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนําดตนเองของนักศึกษาพยาบาลหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต จากวิทยาลัยพยาบาล 32 สถาบัน ลังกัตสถาบันพระบรมราชชนก มีสถานที่ตั้งอยู่ทั่วประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนําดตนเองของนักศึกษาพยาบาล โดยใช้เครื่องมือวัดระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนําดตนเอง (SDLR) ของ Fisher, King and Tague (2001) ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น นำไปสํารวจนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 จำนวน 1,670 คน วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้วิธีเก็บด้วยตนเองและทางไปรษณีย์ นำข้อมูลทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของคําถามทั้งฉบับ จึงนำไปสู่การวิเคราะห์เพื่อนําผลไปใช้เป็นบริบทในการสร้างรูปแบบต่อไป

ขั้นตอนที่ 4 สร้างรูปแบบการพัฒนานักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความ

พร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนําดตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

ขั้นตอนการสร้างรูปแบบการพัฒนานักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนําดตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ ผู้วิจัยดําเนินการโดยแบ่งเป็น 4 ส่วนดังนี้คือ ส่วนที่ 1 นำผลการสํารวจความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนําดตนเองของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตเป็นบริบทประกอบการสร้างรูปแบบ ส่วนที่ 2 สร้างโปรแกรมการฝึกอบรมนักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนําดตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ ส่วนที่ 3 วางแผนเตรียมการและกำหนดเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษา ส่วนที่ 4 เลือกวิธีการอบรมและพัฒนานักศึกษานอกชั้นเรียน โดยมีรายละเอียดดังแผนภูมิที่ 3.1

แผนภูมิที่ 3.1 ขั้นตอนการสร้างรูปแบบการพัฒนานักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริม
ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

ส่วนที่ 1 นำผลการประเมินระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (SDLR) มาเป็นบริบทในการสร้างรูปแบบ

ผลจากการสำรวจความพร้อม (SDLR) พบว่า นักศึกษาพยาบาลมีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นในการพัฒนานักศึกษาพยาบาลจึงออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง แบบบูรณาการเพื่อเพิ่ม ความสามารถและพัฒนาบุคลิกลักษณะนิสัยในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ผู้วิจัยได้พัฒนาโปรแกรมสำเร็จรูปซึ่งผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ทุกกิจกรรมเพื่อเพิ่มความพร้อมให้กับตนเองและเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 องค์ประกอบคือ การจัดการตนเอง ความปรารถนาต่อการเรียนรู้ และการควบคุมตนเอง

ผู้วิจัยดำเนินการนำผลจากการสำรวจระดับความพร้อมเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.1 องค์ประกอบด้านการจัดการตนเอง เป็นการพัฒนาลักษณะของผู้เรียนในด้านความสามารถของนักศึกษาพยาบาลต่อการกำกับตนเองในการบริหารจัดการเวลาในการเรียนด้วยตนเอง เชื่อมมั่นในระบบการเรียนรู้ของตนเอง ในการค้นหาข้อมูลภายนอกที่สนใจอยากรู้ โดยวางแผนการบริหารเวลา ลำดับความสำคัญของการปฏิบัติงาน มีการทบทวนปัญหาก่อนการวางแผนรวมทั้งมีระบบระเบียบแบบแผน มีเหตุผลและอดทน

1.2 องค์ประกอบด้านความปรารถนาต่อการเรียนรู้ เป็นการพัฒนาความสามารถของนักศึกษาพยาบาลต่อการเก็บรวบรวมข้อมูล ค้นหาความจริงก่อนการตัดสินใจ และประเมินสิ่งที่ปฏิบัติ ในการแสวงหาความรู้ได้หลากหลายในการเรียนรู้เรื่องใหม่ ๆ มีความสนุกกับการเรียนรู้ที่ท้าทายและเรียนรู้จากสิ่งที่ผิดพลาด มีความสุขกับการได้รับการเรียนรู้จากข้อมูลใหม่ ๆ ด้วยการเปิดใจกว้างต่อการฟังความคิดใหม่ ๆ และมีความคิดอย่างมีวิจารณญาณในการประเมินความคิดใหม่นั้น

1.3 องค์ประกอบด้านการควบคุมตนเอง เป็นการพัฒนาความสามารถของนักศึกษาพยาบาลต่อการค้นหาข้อมูลสำหรับตัวเอง เพื่อการค้นพบตนเอง ประเมินสมรรถนะตนเองได้ว่า จะเรียนอะไรเพิ่มเติม โดยตั้งเป้าหมายในการเรียน ควบคุมการเรียนและตัดสินใจด้วยตนเอง รับผิดชอบต่อการตัดสินใจ มีบุคลิกภาพเป็นมาตรฐานของพยาบาลวิชาชีพและเป็นผู้ที่มีความคาดหวังสูง มีความรับผิดชอบ มีความคิดเป็นระบบ สามารถวิเคราะห์ปัญหา เชื่อมมั่นในความสามารถของตนเอง และตระหนักในข้อจำกัดของตนเอง

ส่วนที่ 2 สร้างโปรแกรมการฝึกอบรมและพัฒนานักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

ในการสร้างโปรแกรมผู้วิจัยได้นำทฤษฎีการพัฒนาจิตนักศึกษา ทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และทฤษฎีจิตวิทยาสังคม มาประมวลเป็นแนวคิดรวบยอดนำไปสู่การส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ให้กับนักศึกษาพยาบาล โดยผู้วิจัยได้ประยุกต์ทฤษฎี และแนวคิดในการสร้างโปรแกรมเป็นชุดกิจกรรม ประกอบด้วย 8 กิจกรรมเพื่อเพิ่มความพร้อมและความสามารถในการเรียนรู้ โดยนำหลักการ ทฤษฎี และแนวคิดการใช้โปรแกรม ความรู้ที่บรรจุในโปรแกรม โปรแกรมผ่านการวิพากษ์ โปรแกรมสร้างสรรค์ผู้เรียน นำมากำหนดเป็นกิจกรรมเพื่อเพิ่มประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับนักศึกษาพยาบาล โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับความต้องการและเป้าหมายในการเรียนรู้ เนื้อหาสาระในโปรแกรม วิธีการ อบรมและพัฒนานักศึกษา ตลอดจนโอกาสในการเรียนรู้เพื่อเพิ่มระดับความพร้อมและเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ให้กับนักศึกษาพยาบาลทั้ง 3 องค์ประกอบคือการจัดการตนเอง ความปรารถนาต่อการเรียนรู้ และการควบคุมตนเอง (รายละเอียดแสดงในแผนภูมิที่ 4.2)

2.1 การประมวลบริบทความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อนำมาพิจารณาประกอบการสร้างโปรแกรม

ผู้วิจัยประมวลบริบทความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลก่อนการกำหนดเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษาด้วยการอบรมดังนี้

2.1.1 ขั้นตอนที่กำหนดคุณลักษณะของผู้เรียน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมความสามารถและลักษณะนิสัยในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาล โดยรู้จักการจัดการตนเอง มีความปรารถนาต่อการเรียนรู้และการควบคุมตนเอง ปลูกฝังให้ผู้เรียนสามารถรับผิดชอบและตัดสินใจวางแผนการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเพื่อเพิ่มระดับความพร้อมและสามารถสัมฤทธิ์ผลในการเรียน

2.1.2 การสร้างโปรแกรมฝึกอบรม ให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของนักศึกษาเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้เป็นการพัฒนาตนเองในแต่ละด้าน ได้แก่ การฝึกความสามารถในการสังเกต การบันทึก การอ่าน การฟัง การคิด การตั้งคำถาม การเชื่อมโยงความเข้าใจในตนเอง การเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้และการนำเสนอในที่ประชุมด้วยการเรียนรู้จากเพื่อน และการให้คำปรึกษาจากอาจารย์ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ฝึก

2.2 สร้างโปรแกรมการฝึกอบรมเพื่อพัฒนานักศึกษาพยาบาล

การสร้างโปรแกรมการฝึกอบรมและพัฒนานักศึกษาพยาบาลผู้วิจัยดำเนินการสร้างเป็นคู่มือที่สามารถใช้กับนักศึกษาและอาจารย์ โปรแกรมที่สร้างขึ้นประกอบด้วย 8 กิจกรรม โดยพัฒนาจากการศึกษาทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านการพัฒนานิสิตนักศึกษา และการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และประมวลกับผลจากการวิเคราะห์ระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยมีขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมหาดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการพัฒนานักศึกษาแต่ละกิจกรรม
2. ทำแผนการสอนและการฝึกอบรม พร้อมกับสร้างแบบวัดพฤติกรรมในแต่ละ

กิจกรรมเพื่อการสร้างเสริมประสบการณ์ในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

2.1 ศึกษาเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนานิสิตนักศึกษาและการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

2.2 กำหนดกรอบแนวคิด ทฤษฎี การพัฒนานิสิตนักศึกษาแต่ละด้าน

2.3 สร้างนิยามปฏิบัติการของกิจกรรมทั้ง 8 กิจกรรมในการส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

3. สร้างโปรแกรมพัฒนานักศึกษาด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

สร้างโปรแกรมพัฒนานักศึกษาด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อพัฒนานักศึกษาทั้ง 3 องค์ประกอบเป็นการพัฒนาผู้เรียนด้วยโปรแกรมฝึกฝนตนเอง ด้วยการอ่านสาระความรู้ของโปรแกรมเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนานักศึกษา แต่ละกิจกรรมจะกำหนดประสบการณ์การเรียนรู้นอกเวลาทั้งในและนอกชั้นเรียนขณะใช้เวลาว่างในหอพักนักศึกษา คู่มือโปรแกรมการฝึกอบรมเพื่อพัฒนานักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้แต่ละกิจกรรมจะกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ขั้นตอนปฏิบัติกิจกรรม เนื้อหาสาระ ระยะเวลา อุปกรณ์การเรียน และการประเมินผล การเรียนรู้ โดยเน้นผู้เรียนประเมินตนเองเป็นหลัก โดยสร้างเป็นคู่มือซึ่งจะเป็นเสมือนวัสดุความรู้ (Learning Material) ที่จะเป็นแผนที่นำทาง (Road Map) ไปสู่วิธีการศึกษาค้นคว้าในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ในรายวิชาในหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ โดยโปรแกรมจะลำดับความรู้ความเข้าใจอย่างเป็นระบบ มีขั้นตอนในการปฏิบัติซึ่งจะเป็นการนำเข้าสู่การฝึกบทบาทผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ โดยอาจารย์ที่ปรึกษาทำหน้าที่เป็นผู้ฝึกแต่ละกรณีศึกษาจะชว่ยให้นักศึกษาฝึกวิธีการค้นคว้าและแสวงหาความรู้ประกอบการตัดสินใจ กระตุ้นการคิดวิเคราะห์แก้

ปัญหา และสร้างแรงจูงใจให้สนุกกับการอภิปรายปัญหาพร้อมกัน ปลูกฝังทัศนคติต่อความปรารถนาในการเรียนรู้ต่อไปข้างหน้า สาระสำคัญในโปรแกรมนักศึกษาจะได้รับคำแนะนำจากผู้วิจัยและได้รับการอบรมจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง

2.3 การตรวจสอบประสิทธิภาพของโปรแกรม

นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นมาตรวจสอบคุณภาพ โดยผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบ ดังนี้

2.3.1. เสนอคู่มือโปรแกรมกิจกรรมพัฒนานักศึกษาพยาบาลฉบับร่างปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

2.3.2 ตรวจสอบความสอดคล้องของแผนการฝึกอบรมและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ (Learning objective) แต่ละกิจกรรมกับการประเมินพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองทั้ง 8 กิจกรรม

2.4 ตรวจสอบประสิทธิภาพของโปรแกรมขั้นต้นโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4.1 ตรวจสอบความสอดคล้องของแผนการอบรมและการสร้างเสริมประสบการณ์การเรียนรู้

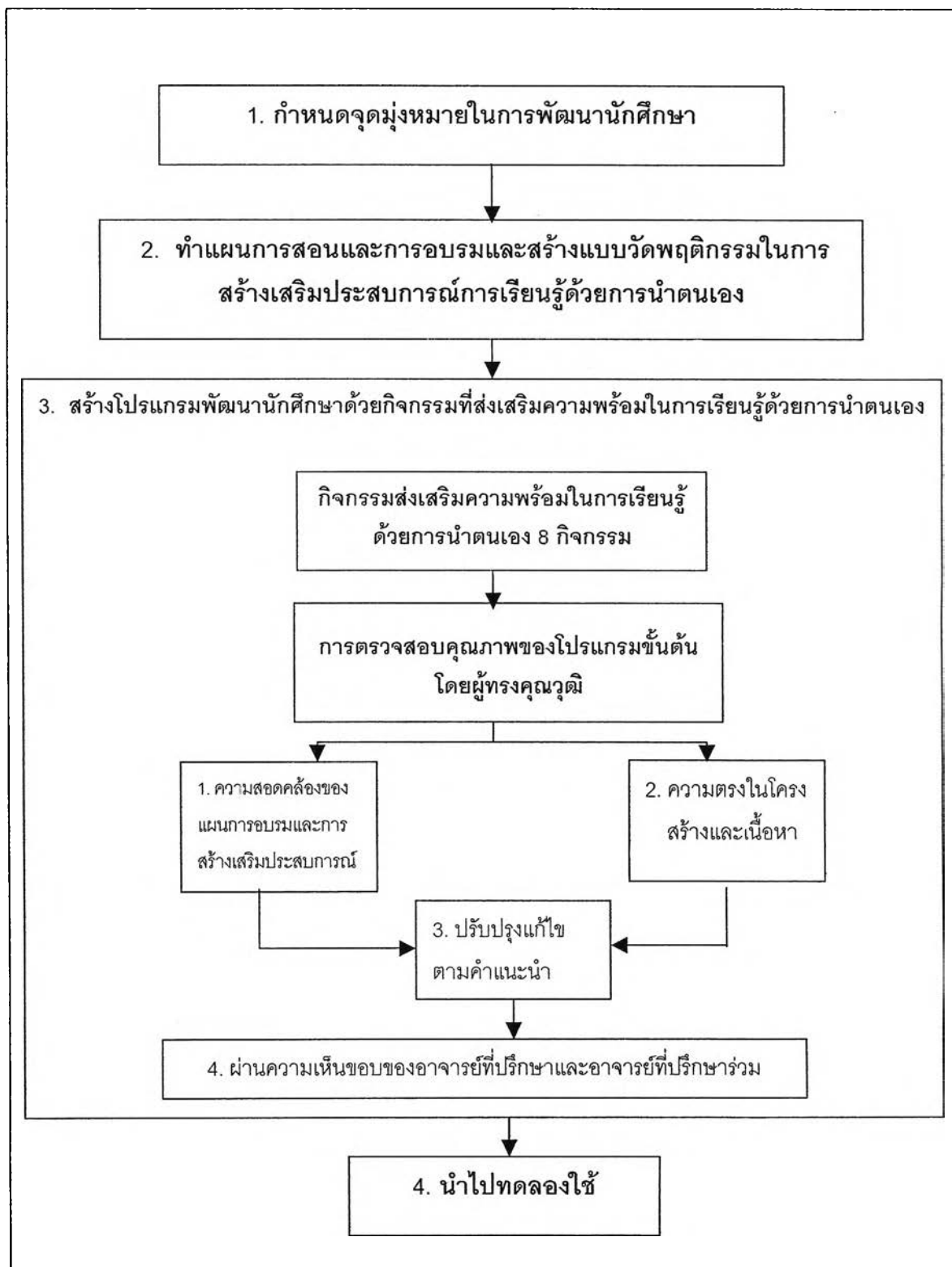
2.4.2 ความตรง (Validity) ในโครงสร้างและเนื้อหาของโปรแกรม

2.4.3 ปรับปรุงแก้ไขคู่มือโปรแกรมพัฒนานักศึกษาตามคำแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4.4 นำกลับมาปรึกษาโดยผ่านการตรวจสอบและเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ก่อนนำไปทดลองใช้ในสภาพจริง

ขั้นตอนการสร้างโปรแกรมการพัฒนานักศึกษาพยาบาล ด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ สรุปได้ดังแผนภูมิที่ 3.2

แผนภูมิที่ 3.2 แสดงขั้นตอนการสร้างโปรแกรมการฝึกอบรมและพัฒนานักศึกษาด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

ส่วนที่ 3 วางแผนเตรียมการและกำหนดเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษาด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

3.1 การวางแผนเตรียมการพัฒนานักศึกษา

ปัจจัยสนับสนุนด้านสิ่งแวดล้อมในสถาบันอุดมศึกษาที่มีความสำคัญยิ่งต่อการสนับสนุนให้ผู้เรียน มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ที่จะเอื้อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ปัจจัยสำคัญในการจัดสภาพแวดล้อมดังกล่าว ตัวแปรที่สำคัญในการสนับสนุน การพัฒนาผู้เรียนในการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. อาจารย์ ซึ่งเป็นผู้พัฒนาศักยภาพผู้เรียน มีความเข้าใจและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ให้ความเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดกับผู้เรียน โดยมีบทบาทของการเป็นผู้ฝึก และเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้และให้คำปรึกษา แนะนำแหล่งศึกษาค้นคว้าและตอบข้อซักถามและข้อสงสัยในการเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติอาจารย์ทำหน้าที่ประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียน และเข้าร่วมกิจกรรมในระยะที่ 2 กิจกรรมที่ 8 คือ การฝึกคิดวิเคราะห์แก้ปัญหาในกรณีศึกษา 15 เรื่อง โดยนักศึกษาทำหน้าที่ผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

2. กระบวนการจัดการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ สามารถตอบสนองต่อการศึกษาค้นคว้าความรู้ด้วยการนำตนเองได้มากน้อยเพียงใดนั้น การจัดโปรแกรมการเรียนถือได้ว่ามีความสำคัญในการส่งผลให้ผู้เรียนได้ใช้เวลาในการศึกษาด้วยตนเอง ได้แก่ การจัดตารางเรียนภาคทฤษฎี การจัดตารางการขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยในแต่ละเวร เช่น เวรเช้า เวรบ่าย เวรดึก ในสัดส่วนที่พอเหมาะ

3. แหล่งอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ (Learning Resources Center)

สถาบันมีแหล่งอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างไรที่จะสนับสนุนให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจากห้องสมุด จำนวนหนังสือที่มีอยู่เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษาหรือไม่ ศูนย์คอมพิวเตอร์ ระบบ Internet ระบบการสื่อสารในสถาบันเป็นต้น ซึ่งนอกเหนือจากปัจจัยด้านองค์ประกอบที่เกิดขึ้นจากตัวของผู้เรียนเอง ที่จะส่งผลให้ผู้เรียนเพิ่มความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพิ่มสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้โดยนักศึกษายพบาลซึ่งนำตนเองในการแก้ปัญหาแล้ว ตัวแปรทั้ง 3 คือ อาจารย์ กระบวนการจัดการเรียนการสอน และแหล่งอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ เป็นปัจจัยภายนอกที่จะสนับสนุนให้นักศึกษาได้เพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

ในการวางแผนเตรียมการและกำหนดเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษ ผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. สัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ทำหน้าที่หัวหน้าโครงการสอน
 สัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ทำหน้าที่หัวหน้าโครงการสอน ทั้งภาค
 ทฤษฎีและภาคปฏิบัติบนหอผู้ป่วยในการสอนโดยส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง
 (รายชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาแสดงในภาคผนวก ก)
2. สัมภาษณ์บัณฑิตที่สำเร็จเป็นพยาบาลวิชาชีพ
 สัมภาษณ์บัณฑิตที่สำเร็จเป็นพยาบาลวิชาชีพเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมในการ
 เรียนรู้ด้วยการนำตนเองสำหรับพยาบาลวิชาชีพในปัจจุบัน
3. ศึกษาสภาพแวดล้อมของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4
 - 3.1 สำรวจพื้นฐานการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 เช่นวิชาที่ถนัด
 และวิชาที่ถนัดน้อย เป้าหมายในชีวิต (เอกสารรหัส ป.ม 1.)
 - 3.2 ศึกษาตารางการขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย และการเรียนภาคทฤษฎี
 - 3.3 ศึกษาวิธีการเรียนและชีวิตความเป็นอยู่ในหอพักนักศึกษาพยาบาล
 - 3.4 ศึกษาระบบอาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาแต่ละคน
 - 3.5 ศึกษากิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้นอกหลักสูตรของนักศึกษาพยาบาล
 - 3.6 ศึกษาการใช้เวลาว่างในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจากห้องสมุด จาก
 การใช้ Internet ในศูนย์ Computer

3.2 กำหนดเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษา

1. ส่งเสริมพฤติกรรมผู้เรียนโดย ปลุกฝังทัศนคติ ความสามารถ และลักษณะนิสัยใน
 การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะด้านต่าง ๆ คือ การรู้
 จักตนเอง การตั้งเป้าหมายในชีวิต การบริหารเวลาที่ใช้ในการเรียนและชีวิตประจำวัน เสริมสร้าง
 ทัศนคติในการอ่าน พฤติกรรมในการฟัง การคิดแบบบูรณาการเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหา การจด
 บันทึก ส่งเสริมพฤติกรรมในการพูดและการนำเสนอ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้นักศึกษาเพิ่มความ
 พร้อมและเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้โดยมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเพิ่มขึ้น
2. ส่งเสริมความสามารถในการคิดวิเคราะห์ นำที่มคิดแก้ปัญหาจากกรณีศึกษา 15
 เรื่อง ด้วยการระดมพลังสมองในบทบาทผู้อำนวยการความสะดวกในการเรียนรู้เพื่อเพิ่มความสามารถ
 ในการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เรียนรู้ตลอดชีวิตในโอกาส
 ช่างหน้า เมื่อไปประกอบอาชีพให้บริการพยาบาลแก่ผู้ป่วยและผู้รับบริการ

ส่วนที่ 4 เลือกวิธีการฝึกอบรม และวิธีการสร้างเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ นอกชั้นเรียน

เลือกวิธีการฝึกอบรม และกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้เพื่อส่งเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแก่ผู้เรียนด้วยกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกเวลาทั้งในและนอกชั้นเรียน สำหรับวิธีการพัฒนานักศึกษาพยาบาล ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทั้งวิธีส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการฝึกอบรมทั้งกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และรายบุคคล

ในการเลือกวิธีการอบรมแบ่งการพัฒนานักศึกษาเป็น 3 ระยะ ระยะที่ 1 ใช้วิธีการอบรมโดยผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง นักศึกษาทุกคนจะได้รับการปูพื้นฐานความรู้ในรูปแบบเดียวกันเป็นกลุ่มใหญ่ ระยะที่ 2 ฝึกอบรมการเรียนรู้แบบที่นำตนเองโดยอาจารย์ผู้นิเทศและอาจารย์ที่ปรึกษาทำหน้าที่เป็นผู้ฝึก แบ่งนักศึกษาเป็นกลุ่มย่อย ระยะที่ 3 เป็นการติดตามเสริมแรงให้กำลังใจเป็นรายบุคคลเน้นนักศึกษาที่มีระดับ SDLR ต่ำ

ดังนั้นรูปแบบการพัฒนานักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ ในการวิจัยครั้งนี้สามารถเพิ่มระดับความพร้อมให้ผู้เรียนเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้โดยมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเพิ่มขึ้น และสามารถคิดวิเคราะห์แก้ปัญหาในบทบาทผู้อำนวยการความสะดวกรในการเรียนรู้ มีปัจจัยต่างๆ ในการนำมาสร้างรูปแบบสรุปได้ดังนี้คือ 1) ลักษณะของผู้เรียน เป็นการส่งเสริมความสามารถ และลักษณะนิสัยในการเรียนรู้ 2) ปัจจัยด้านองค์ประกอบในการส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง 3) ปัจจัยสนับสนุนจากสภาพแวดล้อมของวิทยาลัย ได้แก่ อาจารย์ การจัดการเรียนการสอน และสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ได้แก่ ห้องสมุดและศูนย์คอมพิวเตอร์

ขั้นตอนที่ 5 ทดลองใช้รูปแบบการพัฒนานักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริม ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

กระบวนการพัฒนานักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นด้วยโปรแกรมชุดกิจกรรมฝึกอบรม และสร้างประสบการณ์การเรียนรู้นอกชั้นเรียนด้วยกิจกรรมเสริมหลักสูตรทั้ง 8 กิจกรรมแบ่งการดำเนินการอบรมและพัฒนานักศึกษาดังนี้คือ

5.1 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะที่ 1 การอบรมปูพื้นฐานการสร้างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง จากคู่มือโปรแกรมส่งเสริมความพร้อมและจากการบรรยายโดยวิทยากร และการฝึกปฏิบัติโดยผู้เชี่ยวชาญแต่ละด้าน การศึกษาดูงานนอกสถานที่ หอพระไตรปิฎก และศูนย์วิทยบริการ ห้อง

สมุดกลาง (Digital Library) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย การจัดอบรมในช่วงนี้ใช้วันเสาร์และวันอาทิตย์ วันละ 7 ชั่วโมง ปฐมนิเทศ 2 ชั่วโมง รวมเป็น 30 ชั่วโมง ระยะเวลา 2 สัปดาห์ (รายละเอียดแสดงในตารางฝึกอบรม)

ระยะที่ 2 การฝึกปฏิบัติบทบาทผู้อำนวยการความสะดวกในการเรียนรู้ โดยการชี้นำตนเองจากการคิดวิเคราะห์ให้โจทย์ปัญหากรณีศึกษา 15 เรื่อง เป็นกิจกรรมนอกเวลาเรียน อภิปรายครั้งละ 2 ชั่วโมง 15 ครั้ง รวม 30 ชั่วโมง เป็นเวลา 10 สัปดาห์ นักศึกษาแต่ละกลุ่มจะได้รับการมอบหมายให้แก้ปัญหามาจากโจทย์ปัญหากลุ่มละ 3 เรื่อง เสร็จสิ้นการอภิปราย ทุกกลุ่มนำเสนอผลงานร่วมกันในห้องประชุม แต่ละกลุ่มสามารถสอบถามจากกลุ่มเพื่อน เติมเต็มซึ่งกันและกัน อาจารย์ที่ปรึกษาให้ข้อสรุปโดยมีรายละเอียดในการฝึกปฏิบัติดังนี้

ในการฝึกปฏิบัติโดยผู้ที่ทำหน้าที่บทบาทสมมติในการเป็น Facilitator จะมองเห็นความขัดแย้งทางความคิดเกี่ยวกับการแก้ปัญหาร่วมกัน โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกในทีมทุกคนค้นหาแนวทางแก้ปัญหามา สามารถแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ และเลือกแนวทางแก้ปัญหามาในลักษณะสร้างสรรค์ (Win – win Situation) กรณีตัวอย่างที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปทดลองใช้ ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางการประชุมกลุ่มดังนี้

1. แบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม กลุ่มละ 9 คน วิทยากรกลุ่มละ 2 คน คือ ผู้วิจัยและอาจารย์ที่ปรึกษาประจำกลุ่ม
2. นักศึกษาแต่ละกลุ่มตั้งชื่อกลุ่มเลือกประธานและเลขานุการประจำกลุ่ม
3. ใช้เวลาในการประชุมกลุ่มย่อยพร้อมทั้งอภิปรายปัญหา กลุ่มละ 2 ชั่วโมงต่อครั้ง ๆ ละ 3 เรื่อง โดยมีกรณีศึกษา กำหนดไว้ในคู่มือตามตารางที่กำหนด สมาชิกเตรียมตัวมาล่วงหน้า โดยกำหนดบทบาทของ Facilitator ดังนี้
 - 3.1 กำหนดการประชุมให้อยู่ในขอบเขตและประเด็นที่กำหนด
 - 3.2 การนำทีมและรู้จักการฟัง คิด และคาดการณ์ในสถานการณ์ การอภิปรายของกลุ่ม
 - 3.3 วิเคราะห์ว่าอะไรเป็นวิธีคิดที่อยู่เบื้องหลังเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จของการแก้ปัญหามา
 - 3.4 ดึงเรื่องราวจากวิธีคิดของกลุ่ม สร้างเป็น Mind mapping
 - 3.5 นำเสนอวิธีคิดที่เอื้อต่อการแก้ปัญหามาที่ดีกว่า
4. ตัวแทนนักศึกษาแต่ละกลุ่มเสนอผลงานของกลุ่ม ๆ ละ 5 – 10 นาที
5. อาจารย์ที่ปรึกษาสังเกตการณ์มีส่วนร่วมของนักศึกษาในการแสดงความคิดเห็น และ

ประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาพยาบาลในการฝึกปฏิบัติบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวก
 สะดวกในการเรียนรู้

ระยะที่ 3 ระยะติดตามเน้นการพบปะนักศึกษาที่มีความพร้อมต่ำ เป็นรายบุคคล
 (One to one learning) เข้าร่วมกิจกรรมตัวกับนักศึกษา การอ่านหนังสือในห้องสมุด การฝึกทำ
 ข้อสอบ การค้นคว้าจากอินเทอร์เน็ตในศูนย์คอมพิวเตอร์

5.2 ขั้นตอนการทดลองใช้รูปแบบและศึกษาผลการใช้รูปแบบส่งเสริมความ พร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

การทดลองใช้รูปแบบการพัฒนานักศึกษาพยาบาลเพื่อส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้
 ด้วยการนำตนเอง ผู้วิจัยใช้การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) โดยออกแบบ
 การทดลองแบบ Nonequivalent Group Design (Pretest – Posttest Design) (ผ่องพรรณ
 ไตรมงคลกุล, สุภาพ ฉัตรวารณ, 2543:50-51) โดยมีรูปแบบการทดลองดังนี้

5.2.1 การจัดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 หลักสูตรพยาบาลศาสตร
 บัณฑิตจากวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นพรัตน์วชิระ เป็นกลุ่มทดลองและวิทยาลัยพยาบาล
 บรมราชชนนี ชลบุรี เป็นกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	การวัดก่อนการทดลอง		การวัดหลังการทดลอง
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นพรัตน์วชิระ	O ₁	X	O ₂
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชลบุรี	O ₃		O ₄

ความหมายของสัญลักษณ์

- O₁ หมายถึง การทดสอบก่อนการทดลองกลุ่มทดลอง
- O₂ หมายถึง การทดสอบหลังการทดลองกลุ่มทดลอง
- X หมายถึง การทดลอง
- O₃ หมายถึง การทดสอบก่อนการทดลองของกลุ่มควบคุม
- O₄ หมายถึง การทดสอบหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

5.2.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง

ผู้วิจัยได้ติดต่อประสานงานกับอาจารย์ประจำชั้น นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนพรัตน์วชิระ และหัวหน้าฝ่ายวิชาการวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนพรัตน์วชิระ เพื่อเป็นการควบคุมตัวแปรสอดแทรก (Extraneous variable) ที่อาจเกิดขึ้นจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจึงเลือกนักศึกษาอาสาสมัครที่มีสภาพเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันมากที่สุดทั้ง 2 กลุ่ม กล่าวคือ นักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนพรัตน์วชิระ ที่ต้องลงทะเบียนเรียนเพิ่มบางรายวิชาที่พักเรียนในบางวิชาในเทอมที่ผ่านมาจะไม่ถูกเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้นนักศึกษาพยาบาลกลุ่มทดลองจึงมีจำนวน 45 คน ในขณะที่เดียวกันวิทยาลัยพยาบาลกลุ่มควบคุมมีนักศึกษาป่วย 1 คน และไม่สมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัยบางส่วน ผู้วิจัยจึงคัดเลือกนักศึกษาที่สมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัยในกลุ่มควบคุม จำนวน 45 คนด้วยเช่นกัน

ตารางที่ 4 จำนวนนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจำแนกตามระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

ระดับความพร้อม	กลุ่มทดลอง (นพรัตน์วชิระ)	กลุ่มควบคุม (ชลบุรี)
ต่ำ	7	7
ปานกลาง	31	34
สูง	7	4

จากตารางที่ 4 พบว่า จำนวนนักศึกษากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ระดับต่ำมีจำนวนเท่ากัน คือ 7 คน ส่วนระดับปานกลางและระดับสูงมีจำนวนใกล้เคียงกัน กลุ่มทดลองมีระดับความพร้อมปานกลาง จำนวน 31 คน ระดับสูงจำนวน 4 คน สำหรับกลุ่มควบคุมมีระดับปานกลางจำนวน 34 คน และความพร้อมระดับสูงจำนวน 4 คน

5.3 วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ติดต่อขอความร่วมมือในการทดลองจากผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นพรัตน์วชิระ และผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชลบุรี
2. ติดต่อเรียนเชิญวิทยากร เพื่อให้การอบรมนักศึกษาพยาบาล ในการให้ความรู้ปฏิบัติการเรียนรู้อัตนเอง ตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนดในโปรแกรมพัฒนาความพร้อม (รายละเอียดแสดงในตารางฝึกอบรม)
3. ติดต่อขอความร่วมมือสถานที่ศึกษาดูงาน
4. ขอความร่วมมือแจ้งกำหนดการทดลองกับอาจารย์ที่ปรึกษาและนักศึกษา

การควบคุมตัวแปรด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับความพร้อมในการเรียนรู้อัตนเอง นำตนเองของนักศึกษาพยาบาล กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ระดับความพร้อมในการเรียนรู้อัตนเอง นำตนเอง	ค่าเฉลี่ย \bar{x}	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน S.D.	t-test	P-value
กลุ่มทดลอง (วพบ. นพรัตน์วชิระ)	3.51	0.35	1.850	0.067
กลุ่มควบคุม (วพบ. ชลบุรี)	3.49	0.36		

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของระดับความพร้อมในการเรียนรู้อัตนเอง นำตนเองของนักศึกษาพยาบาลกลุ่มทดลองและนักศึกษาพยาบาลกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของแบบวัดแต่ละชุด โดยผู้วิจัยนำแบบวัดที่สร้างให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 9 ท่าน ตรวจสอบความตรงโครงสร้างเนื้อหา และความ

เหมาะสมของภาษาในแต่ละข้อคำถาม โดยถือเกณฑ์ความสอดคล้องของ ผู้ทรงคุณวุฒิตั้งแต่ ร้อยละ 80 ขึ้นไป

การดำเนินการทดลอง

การทดลองรูปแบบการส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 การทดลองรูปแบบใช้วิธีการอบรม (Training) สำหรับนักศึกษาพยาบาลกลุ่มทดลอง โดยผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง และศึกษาโปรแกรมคู่มือการส่งเสริมความพร้อมด้วยตนเอง ในระยะที่ 1 ต่อมาระยะที่ 2 ใช้วิธีการเป็นผู้ฝึก (Coaching) โดยอาจารย์ที่ปรึกษาหรืออาจารย์ผู้สอน กระตุ้นผู้เรียนให้สามารถคิดวิเคราะห์แก้ปัญหาในกรณีศึกษา โดยแบ่งนักศึกษาเป็นกลุ่มย่อย (Small Group) นักศึกษาทำหน้าที่ในบทบาทผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ (Facilitator) ระยะที่ 3 ติดตามพัฒนาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาล และติดตามนักศึกษาที่มีระดับ SDLR ต่ำเป็นรายบุคคล

ก่อนการทดลอง

ประเมินความสามารถ (Pre-test) ด้านต่าง ๆ ของนักศึกษาพยาบาลโดยใช้เครื่องมือต่อไปนี้

1. แบบสำรวจความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (SDLR) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. แบบวัดความสามารถในการอ่าน
3. แบบวัดความสามารถในการฟัง
4. แบบวัดความสามารถในการเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

หลังการทดลอง

ผู้วิจัยประเมินพัฒนาการของนักศึกษาพยาบาลในด้านพฤติกรรม ความสามารถและบุคลิกลักษณะนิสัยจากแบบวัดต่อไปนี้

1. แบบวัดระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (SDLR) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. แบบวัดความสามารถในการอ่าน
3. แบบวัดความสามารถในการฟัง
4. แบบวัดความสามารถในบทบาทผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

5. แบบประเมินโครงการวิจัย รูปแบบการพัฒนานักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้(เอกสารรหัส ปม3.)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS PC (Statistical Package for the Social Science) โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากการทดลอง โดยคำนวณหาความถี่ ร้อยละ

ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบสอบถามแต่ละชุด

2. ทดลองรูปแบบโดย

เปรียบเทียบใช้ค่าสถิติ t-test Independent observations

2.1 เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและนักศึกษา
กลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

2.2 เปรียบเทียบความสามารถในการฟังระหว่างนักศึกษาในกลุ่มทดลองและนักศึกษา
กลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

2.3 เปรียบเทียบความสามารถในบทบาทผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

2.4 ประเมินความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิก
ลักษณะนิสัยในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาล

เปรียบเทียบโดยใช้ค่าสถิติ t-test (t-test Dependent obserbvation)

2.5 เปรียบเทียบระดับความพร้อมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและ
หลังการทดลอง

2.6 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อน
และหลังการทดลอง

3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำ
ตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ด้วยการวิเคราะห์สาระจากข้อมูลต่อไปนี้

1. สัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษา

2. สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ห้องสมุด

3. สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลศูนย์คอมพิวเตอร์
4. สัมภาษณ์นักศึกษาพยาบาลกลุ่มทดลอง
5. สกัดสาระจากบันทึกของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง

ขั้นตอนที่ 6 การประเมินผลการเรียนรู้และการประเมินรูปแบบการพัฒนานักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

ขั้นตอนการประเมินผลผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

6.1 การประเมินรูปแบบการพัฒนานักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

1. ประเมินผลการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจากแบบวัดตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้แต่ละกิจกรรม

1.1 การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองซึ่งเป็นผลลัพธ์ที่เกิดกับตัวผู้เรียนโดยตรง

1.1.1 เพิ่มระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

1.1.2 เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1.3 เพิ่มความสามารถในการเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้โดยการ

ชี้นำตนเอง

2. การนำรูปแบบไปทดลองใช้

ผู้วิจัยประเมินโปรแกรมการทดลองใช้จากนักศึกษา อาจารย์ และสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ห้องสมุด และศูนย์คอมพิวเตอร์

2.1 อาจารย์และนักศึกษาเรียนรู้และใช้วิจารณญาณในการคิดแก้ปัญหาร่วมกัน (Critical Junction) ในการค้นหาคำตอบร่วมกัน และสร้างองค์ความรู้จากภาระดมพลังสมองจากทีม อาจารย์ได้เรียนรู้วิธีการกระตุ้นผู้เรียนเป็นรายบุคคล ผู้เรียนได้วิธีการพัฒนาตนเอง

2.2 ใช้คู่มือโปรแกรมกิจกรรมส่งเสริมความพร้อมเป็นเครื่องมือ (Knowledge Material) ในการพัฒนานักศึกษาโดยใช้คู่มือเป็นแผนที่นำทาง (Road Map) ฟูพื้นฐานในการพัฒนานักศึกษาและเป็นกลยุทธ์ในการกระตุ้นผู้เรียนเพื่อส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

6.2 การตรวจสอบรูปแบบการพัฒนานักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบรูปแบบโดยวิธีการต่อไปนี้

1. เสนอรูปแบบฉบับร่างปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมและผู้ทรงคุณวุฒิ
2. นำข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมมาปรับปรุงแก้ไข
3. ปรับปรุงรูปแบบเพื่อพัฒนานักศึกษา
4. นำรูปแบบไปทดลองใช้ในสภาพจริง

6.3 เกณฑ์การประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการพัฒนานักศึกษาพยาบาลด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้กำหนดสิ่งที่จะต้องประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบด้านต่าง ๆ ดังนี้คือ เนื้อหาสาระต่อการเตรียมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ วิธีการจัดอบรมและพัฒนานักศึกษา ประเมินโดยนักศึกษากลุ่มทดลอง และอาจารย์ที่ปรึกษาประจำกลุ่ม

การกำหนดเกณฑ์การประเมินรูปแบบการส่งเสริมความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพื่อเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ โดยแบ่งระดับประสิทธิภาพของรูปแบบด้วยการประเมินความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ออกเป็น 3 ช่วงเท่า ๆ กันดังต่อไปนี้

ระดับคะแนน	ระดับความเหมาะสม
1.00-2.33	ระดับน้อย ต้องปรับปรุงแก้ไข
2.34-3.66	ระดับปานกลาง ปรับปรุงแก้ไขบางกิจกรรมที่จำเป็น
3.67-5.00	ระดับมาก เหมาะสมที่จะนำมาใช้พัฒนานักศึกษา

จากขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ดังแผนภูมิที่ 3.3

